Дълго ехтя ревът на възторжения народ под яките Царевецки стени. Десет пъти Иоан Асен и близките му излизаха на главната кула да благодарят с поклони и махане на ръка. Ала никой не искаше да мръдне от мястото си. Пооттеглиха се чак когато стражи се явиха и с мека усмивка помолиха людете да разчистят пътя. По боярски рът минаваха кочия след кочия: примас Василий, великите и и мали боляри със семействата си, войводи и схимници, севасти, знатни търговци. Мяркаха се дори боляри краищници, от най-далечните области на страната, дошли с дарове още когато се беше пуснал първия слух, че часът наближил. Из града тръгна шествие с хоругви и пламтящи борини, начело с свирни от гайди и барабани. Пред всеки еснаф се вееше хоругва с извезани знаци на всяко технитарско съсловие: ножици, чукове, колела, бъчви, стълби, сновалки и четки.

Извън градските стени се изнесоха коли с бъчви младо вино, накладоха огньове, на огромни шишове се запекоха овни и телета. Людете ядоха и пиха, скачаха и пяха обкръжили с вити хора майстори свирачи които разигра ваха кръвта им с волни стародревни ритми.

Из поляните под Света гора дружини пътуващи въжеиграчи, борци, фокусници, дошли нарочно за сбора който щеше да завърши тържествата, събираха около себе си тълпи любопитни люде които не можеха да се надивят на изкуствата им. Една млада девойка танцуваше връз въже, опънато пет лакти над земята, под съпровода на други момиче които свиреха на флейта. Най-много се трупаха около мечката която тромаво скачаше под звука на дайрето. На децата раздаваха млинчета и медени питки.

Никому не се спеше в тая ясна щастлива нощ. Някаква радостна треска караше млади и стари да се лутат в неукротим порив, ненаситни да говорят все за едно и също.

Наследник се беше родил...

И с верен усет народът чувствуваше че невинният младенец крепко зазижда основите на младата държава. А това даряваше надежди за идни мирни дни - след толкова бурни години на кървави разпри, тъмни заплахи, бунтове и войни. Никой нечестив взор не можеше вече да се отправя към престола на Асеновци с алчни въжделения и користна алчност.

Отминаваха времената на Иванко и Борила... Времената на клади и тъмници, на мрачни заговори и чуждоземни заплахи...

Идеха спокойни дни за людете - дни за мирен труд и благодатно усърдие.